

Майстриня з Рівного вишила тисячу сорочок. Тисяча перша – тому, хто спинить війну в Україні

Мова про відому в місті Рівне просвітянку, майстриню рукоділля 73-річну Вероніку Велігурську. Вона вже півстоліття оздоблює вишивані сорочки українськими орнаментами і наразі увінчала лік своїм витворам рівно тисячею робіт. Тисяча першу сорочку Вероніка Велігурська почала вишивати в світло-білих тонах і дала обітницю подарувати її тому достойнику, хто спинить війну в Україні.

Насамперед рукодільниця має на увазі Президента України. Сподівається: не наступного, а нинішнього. Зрештою, в одного очільника української держави вишиванка Велігурської вже є. Це Віктор Ющенко. Його сорочка від Велігурської – сіра, полотняна, із простим орнаментом, таким, як у давнину носили незаможні селяни. Як зауважує Вероніка Олексіївна, це – простацький варіант. Або, як колись називали, хохляцький... Прикметно також, що на пошанування 200-річної пам'яті Великого Кобзаря Віктор Ющенко прийшов на урочистість, одягнений саме у цю «сіротинку», і у ній рівнянка з радістю та гордістю впізнала свій презент.

– Коли Україною правив Ющенко, то я часто чула із його вуст, – розповідає Вероніка Велігурська, – що він селянського роду, що ніколи не цурався важкої сільської роботи, що усім серцем пошановує національні традиції. Звідси й взяв початок мій задум – вишити йому сорочку, яка б уособлювала не празник, не весілля, а важкі будні, просочені роботязким потом. Світлі тони тут, звичайно, зайві. Чорні – недоречні. Отож я вибрала між ними серединку – сіре тло. Колись на такі полотнянки казали, що вони хохляцькі. А я кажу –

ніх українців, бо у селах це було найходовіше і водночас найзручніше вбрання. Отож хотілося, щоб і президенту у цій вишитій сороччині було зручно, велично і звично. Приємно, що зрештою так і сталося...

Зараз на рахунку майстрині рівно тисяча різних вишитих екземплярів. Рівнянка веде їхній облік, починаючи з 1967 року, коли вишила першу сорочку. Причому, кожен із тисячі візерунків – ексклюзивний, неповторний.

– Ці візерунки народжуються порізному: з українських традицій, з уяви і навіть зі сну, – зізнається майстриня, – а оця «Рання осінь» (показує тисячну вишиванку) з'явилася із Цуманського лісу на Волині. Там я збирала гриби, прихопила додому також шупок гарного опалого листя, горобини. Розклала все на столі – і бачу: дивовижна краса. Того ж дня я й почала втілювати її у вишивку.

Прикметно також, що роботи рукодільниці представлені в різних куточках світу. Окрім України, найбільше – в Канаді, Сполучених Штатах Америки, Австралії, Польщі, Греції... Є навіть в Саудівській Аравії.

– Тепер на черзі Китай, – каже рівнянка, – бо недавно на одному з фольклорних фестивалів підходять до мене китайці-студенти і

Майстриня ділиться з іншими рукодільниками досвідом вишивання «хрестиком», набутим за 50 років.

хочуть таких аж чотири – кожному. Й обов'язково, щоб були кольори українського прапора, бо вони, мовляв, навчаються в Україні тож відповідно і її патріоти. Кажу у відповідь: я однакових сорочок не маю і не творю. Зрештою, зійшлися на тому, що за місяць я їм вишию сорочки з різним орнаментом, але при цьому колір на всіх буде жовто-синім. Зрештою, з моїми вишиванками бувало порізному. Дарувала комусь, комусь продавала.

Але при цьому, як стверджує вишивальниця, у неї ціни диференційовані. Тобто, коли бачить, що у бажаного придбати виріб фінансові можливості, образно кажучи, неприглядні то може такому май-

останніх інколи зустрічаються справжні скнари. Було якось: забажав придбати у Велігурської ексклюзивну роботу один банкір. Казали, що його статки становлять сто мільйонів. «І що ви собі думаєте, – починає «сповідуватися» Вероніка Олексіївна, – він на мою ціну в 200 гривень демонстративно закидає, що це, мовляв, дорого, що я значно переоцінюю власну роботу. А ось якщо за сто, тоді візьме. Моя ж сорочка, повірте, як золото. Я над нею днів десять просиділа, день і ніч, доки останнього хрестика на орнаменті не вивела. Чесно кажучи, цей доволі тривалий торг так зачепив мене за живе, що я буквально вихопила із рук банкіра вишиванку і якщо б він і

Ось така сорочка дісталася в дар Вікторові Ющенку від Вероніки Велігурської.

Натомість таким своїм улюбленим, як письменник, народний депутат України Володимир Яворівський, колишній нардеп Юрій Кармазін, рівнянка від щирого серця презентувала білі вишиванки. Нині ж виношує намір, аби догодити вишитою сорочкою ще одному своєму улюбленому поету Іванові Драчу.

А найкращої своєї вишиванки, як зізнається Вероніка Велігурська, вона попри «тисячний рубіж» ще не створила. Принаймні, у задумі є щось унікальне із назвою «Біла лілея». Тут світлий орнамент має лягти на біле блискуче тло. Така робота неймовірно складна і важка. Вже декілька разів намагалася майстриня поєднати ці дві світліни. Виходило непогано, але має бути ще краще – такий душевно творчий порив вишивальниці варто лише вітати. Як загалом і всю подвижницьку справу пані Вероніки – вдягати люду не в «останній крики

що вони хохляцькі. А я кажу – простяцькі, бо в такій одежі переходили цілі покоління справж-

німи сорочки. Вона одна, а вони дять до мене китайці-студенти і приглядаються до вподобаної

сові можливості, образно кажучи, неприглядні, то може такому майже задаром віддати. А ось із багатіями поторгуюється. Правда, серед

що я буквально вихопила із рук банкіра вишиванку і, якщо б він і згодився на мою пропозицію, то все одно не продала б.

вдягати люд не в «останні крики моди», а в те, що шанувалося в Україні з діда-прадіда.

Євген ЦИМБАЛЮК